

ת"פ 55157/06/17 - מדינת ישראל נגד יובל אלמו

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"פ 55157-06-17 מדינת ישראל נ' אלמו
בפני כבוד השופט גיא אבנון

המאשימה מדינת ישראל

נגד

הנאשם יובל אלמו - ת"ז

בשם המאשימה: עו"ד מור מלכה

בשם הנאשם: עו"ד דורון שטרן

הכרעת דין

בפני כתב אישום (מתוקן) המייחס לנאשם עבירות אינומים והיזק לרכוש במזיד. כתב האישום המקורי ייחס לנאשם אישום נוסף, אשר נמחק בהסכמה בפתח ישיבת ההוכחות מיום 5.7.18.

בכתב האישום נטען, כי ביום 11.3.17 בשעה 13:00 לערך ניגש הנאשם אל מר רוני יעקובי (להלן: המתלונן), שהיה ישוב במכוניתו ואין לו היכרות מוקדמת עמו, הסתובב מסביב לרכב, הלך לאחור וזרק אבן על הרכב, באופן שגרם נזק פח בחלקו האחורי של הרכב. הנזק נאמד בשיעור 819 ₪. בהמשך, אמר הנאשם למתלונן "אני אקרע אותך". הנאשם כפר במיוחס לו בטענה כי לא היה במקום במועד המתואר בכתב האישום, ללא גרסת אליבי (מענה הנאשם בפרוטוקול מיום 19.6.18, שורות 11-12).

התקיימה ישיבת הוכחות ביום 5.7.18, במסגרתה העידו מטעם המאשימה המתלונן ושוטר שערכ את הנאשם, ואילו הנאשם העיד להגנתו. בתום הדיון נשמעו סיכומי הצדדים. לא מצאתי להפריד בין תוכן העדויות וטיעוני הצדדים, לבין הערכת מהימנות וקביעת ממצאים, שיתבררו כולם בפרק הדיון.

1. בחקירה ראשית (פרוטוקול עמודים 36-37) סיפר המתלונן (עד תביעה מס' 2) כי האירוע התרחש בשבת בצהריים, כשחזר לביתו מביקור אצל אמו. לדבריו, בזמן שהמתין במכוניתו לשער החניה שיפתח, ראה "את הבחור" לבוש מכנסיים שחורים ללא חולצה, עם שתי בחורות. הוא הסתכל על הבחור, שראה כי הוא מסתכל עליו, ניגש למכונית (החלון היה סגור), ושאל אותו על מה הוא מסתכל (המתלונן העיד תוך שחיווה בידו תנועה המסמנת את תנועת ידו של הבחור). לדברי המתלונן, הוא השיב בתנועה כי איננו רוצה כלום, ואז הבחור הסתובב מסביב לרכב, וכשהיה מאחורי הרכב הרים בלוק, שבר אותו על הרצפה וזרק אבן על הרכב. המתלונן יצא מהרכב כדי לשאול מה קרה. אז התקרב אליו הבחור פנים אל פנים ואיים עליו כי יקרע אותו. לטענתו, הבחור רצה להרביץ לו. בזמן שהתקרב אליו, הבחין כי אחת מעיניו אדומה בשל שטף דם. הבנות שהיו אתו אמרו לו "יובל לא, יובל לא". אחת מהן פנתה למתלונן, וביקשה כי יכנס לחניון. המתלונן חזר למכוניתו ונכנס לחניון. בהמשך יצא משם והתקשר למשטרה. הוא עקב אחרי כיוון הליכתו, ומסר את תיאור הבחור, העין האדומה ופרטי הלבוש: מכנסיים שחורים, ללא חולצה, ושהבנות קראו לו יובל. לדבריו, זו פעם ראשונה בחייו שקורה לו דבר כזה, וטען כי לא הכיר את הבחור, תוך כדי שהצביע על הנאשם. עוד סיפר, שחש מאוים כתוצאה מהתנהגותו של הנאשם. המתלונן הציג 2 הצעות מחיר שקיבל לתיקון הנזק לרכב, הזולה מביניהן הינה בסך של 819 ₪, וכן תמונות המתעדות את הנזק (סומנו ת/2-ת/4).

בחקירה נגדית שב המתלונן והבהיר כיצד הבחור ניגש אליו כשישב בתוך הרכב והחלון סגור, ואמר לו "מה אתה רוצה", ושוב, תוך כדי חיווי תנועה בידו (פרוטוקול עמוד 38 שורה 17). כשעומת עם אופן זריקת האבן, ונשאל האם ראה במו עיניו את הנאשם משליך את האבן, התברר כי כשישב ברכב ראה את הנאשם מסתובב סביב הרכב, ואז ראה אותו במראה לוקח בלוק, זורק אותו על הרצפה, מרים אבן וזורק אותה על הרכב. לדבריו, את הזריקה עצמה לא ראה, אך שמע את המכה, ומי שניגש לאיים עליו היה הנאשם (פרוטוקול עמוד 39 שורה 27 - עמוד 40 שורה 5). המתלונן נשאל מדוע הסיק כי הנאשם הוא שזרק את האבן, והשיב בפניה ישירה לב"כ הנאשם: "אתה היית שם? מי שהיה שם זה הבחור הזה", תוך שהצביע בידו לכיוון הנאשם. אז נשאל בנוגע לשתי הבחורות שהיו במקום, והשיב כי הן היו בצד, ואילו הנאשם היה מאחורי הרכב (פרוטוקול עמוד 40 שורות 13-6). תשובתו של המתלונן נחזתה כאוטנטית, וניכר כי הוא משתדל מאד לדייק בדבריו, ללא הוספת פרטים מדמיונו. הוא הסביר מה ראה בעיניו, ומה הסיק נוכח הנסיבות.

בהמשך, חזר על דבריו באשר לאיום שהושמע כלפיו, והסביר כי לאחר שהחנה את מכוניתו, יצא מן החניון על מנת לראות את כיוון הליכתו של הנאשם, כדי להודיע למשטרה. הוא סיפר כי למקום הגיעה נידת ובה שני שוטרים, להם סיפר את מהלך האירוע ומסר את פרטי הזיהוי כפי שנמסרו קודם לכן, לרבות היות התוקף בחור אתיופי עם שטף דם בעין, מכנסיים שחורים ללא חולצה וששמו יובל. ב"כ הנאשם הטיח במתלונן כי לא מסר בחקירה שלתוקף היה שטף דם בעין, והלה השיב כי מסר. בשלב זה הוגשה, לבקשת ב"כ הנאשם, הודעת המתלונן במשטרה (בטעות סומנה כמוצג תביעה ת/5, במקום כמוצג הגנה).

ב"כ הנאשם הטיח במתלונן כי הנאשם טוען לטעות בזיהוי, וכי איננו יכול להיות משוכנע שהבחור עליו דיבר הוא הנאשם. בתגובה השיב כי ראה "את הבחור עם כל הסימנים שלו", ושוב, הצביע על הנאשם. לדבריו, לא פגש אותו מעולם לפני האירוע או אחריו (פרוטוקול עמוד 42 שורות 7-11). הוא נשאל מדוע לא השתתף בעימות, והשיב כי התייצב לעימות ראשון, אך הנאשם לא הגיע, ואילו העימות המתוכנן השני היה בערב פסח, והוא לא היה מוכן להגיע בשל עומס בעבודה, הודיע לחוקר כי הוא מעונין לשכוח מהסיפור, והוסיף כי הוא כבר לא זוכר את פניו של החשוד. דבריו אלה נתמכים במוצג ת/6 שהוגש בהסכמה, מזכר מאת רס"ב דוד סלומון. עוד סיפר, כי כשזומן למסור עדות

במשפט העדיף לא להגיע, אך נאמר לו שהוא חייב לבוא, ו"אני לא איש שמבזה את הדין. זה (כך במקור - ג.א.) פעם ראשונה שאני במעמד הזה, ולכן הגעתי ומסרתי את העדות שלי". בנוסף, מסר כי עד היום לא תיקן את הרכב "אתה יכול לבוא לראות אתי" (פרוטוקול עמוד 42 שורות 12-24).

2. תובנות מהעדות: המתלון מסר את עדותו באופן מתון, ללא התלהמות, וחזר באופן עקבי על דבריו הן בחקירתו הראשית והן בחקירתו הנגדית. ניכר מאמץ למסור עדות מדויקת כל הניתן, ללא ניסיון להשחרת פניו של הנאשם. עדותו של המתלון לא הונעה מרגש נקמה. הוא טען, כי לו הדבר תלוי בו, לא היה מגיע לבית המשפט, ועשה כן מתוך חובה אזרחית. אין מחלוקת על כך שלא היתה היכרות מוקדמת בין המתלון לבין הנאשם. האופן בו הצביע המתלון על הנאשם מספר פעמים במהלך עדותו, נחזה להיות אותנטי. מנגד, העובדה שהמתלון אישר בחקירתו הנגדית כי מסר במשטרה שאיננו זוכר את פניו של החשוד, מחלישה מעוצמת הזיהוי בבית המשפט. ראו לענין זה גם מוצג ת/6. לא למותר לציין כי המשטרה לא מצאה לערוך לנאשם מסדר זיהוי, והדבר רובץ לחובתה. המתלון מסר מספר פרטים בענין החשוד, שלו ימצאו נכונים, יש בהם לעמוד לחובתו של הנאשם: מוצאו האתיופי, שטף דם בעין, לבוש מכנסיים שחורים ללא חולצה, שמו הפרטי יובל, נכחו עמו 2 בחורות. עיון בהודעתו של המתלון במשטרה (ת/5) מגלה כי לא מסר שלחשוד שטף דם בעין. מנגד, כפי שנראה בהמשך, מדו"ח הפעולה של השוטר (ת/1) עולה כי מסר לו שלחשוד שטף דם בעינו. מצאתי את עדותו של המתלון כמהימנה, והמשקל שניתן לה כפוף לממצאים הנוספים בתיק.

3. עד תביעה מס' 1, צוער אליאב דדון (להלן: אליאב) הוא השוטר שעיכב את הנאשם. הוא מסר עדות ראשית, ובמקביל (וחרף התנגדות ההגנה) הוגש דו"ח הפעולה שערך (ת/1). בדו"ח הפעולה (מיום 11.3.17 שעת פתיחת האירוע 13:08) מפורטים פרטי המקרה בכותרת הדו"ח, פרטי אנשי הצוות (אליאב ושוטר נוסף בשם אריאל צירקל), ופרטי הטיפול באירוע. בהמשך נראה כי ישנה חשיבות לאבחנה בין התבניות השונות בדו"ח הפעולה. בפרטי המקרה מתואר בחור אתיופי שזרק אבן על מכוניות ועל המודיע (מצוינים פרטיו של המתלון, ולכן ימשיך ויכונה המתלון), כי היו עם החשוד 2 בחורות, וכי לבש מכנסיים שחורים ללא חולצה, והלך לכיוון רחוב קרן היסוד.

בפרטי הטיפול באירוע מציין אליאב כי חבר למתלון שסיפר לו על בחור אתיופי לבוש שחורים עם שטף דם בעין, העונה לשם יובל. החשוד לא נתן לו להיכנס לחניה, נצמד אל פניו, הרים לבנה ושביר אותה למספר חלקים, ואת אחד החלקים זרק בעוצמה על מכוניתו באופן שהסב לה נזק. בסריקות אחר החשוד, העונה לשם יובל אלמו (הוא הנאשם). הוא קשר עצמו לאירוע בכך שטען כי לא זרק כלום, וכי רק "דיבר" (כך במקור) עם הקרבן.

4. בחקירתו הראשית סיפר אליאב שהמתלון דיבר על בחור אתיופי לבוש שחורים עם שטף דם בעין, לידו נראו שתי בחורות, והוא ידה אבנים על מכוניתו של המתלון, שביקש להיכנס למכוניתו. לאחר שהתפתח דין ודברים והחשוד לא הסכים לתת למתלון להיכנס למכונית, הוא לקח לבנה גדולה, שבר אותה למספר חלקים, והשליך אותה לעבר הרכב. לדבריו, המתלון הצביע על הנזק שנגרם למכונית. גם בחקירתו הנגדית נחקר אליאב על תיאור הנזק לרכב, ועמד על כך שהמתלון הראה לו את הנזק (פרוטוקול עמוד 29 שורה 3, עמוד 30 שורות 4-17). אומר כבר עתה, תיאור האירוע מפי אליאב בעדותו הראשית, בכל הנוגע להתרחשות בין המתלון לחשוד, דברים שנאמרו לו על ידי המתלון, הינם עדות שמועה, מה שעשוי להסביר את השוני מגרסתו של המתלון, שחוה את האירוע בעצמו. מנגד, באשר להתרחשות בין המתלון ואליאב מרגע שהגיע אליאב למקום, אני מעדיף את גרסתו של המתלון על זו של אליאב, שסיפר כי המתלון הצביע על הרכב ועל הנזק שנגרם לו. המתלון תיאר באופן מפורש כי נכנס עם מכוניתו לחניה, ויצא החוצה לרחוב כדי להמתין לשוטרים. המתלון סיפר כי השוטרים (בלשון רבים) בשטח לא ראו את מכוניתו ואת הנזק שנגרם לה (פרוטוקול עמוד 5 שורות 14-5).

לריענון זיכרון (פרוטוקול עמוד 26 שורה 19). בנוסף, אילו ראה אליאב את הנזק לרכב, כפי שטען, חזקה כי נתון זה היה מפורט בדו"ח הפעולה, ולא כך הדבר.

5. בחקירתו הנגדית עומת אליאב עם פרטי דו"ח הפעולה (ת/1) הכולל שוטר נוסף, אריאל צירקל. לדברי אליאב, הוא ככל הנראה היה לבד, אחרת היה כותב זאת בתבנית "פרטי הטיפול באירוע". לטענתו, הנתונים האחרים המצוינים בדו"ח הפעולה אינם ניתנים לשינוי על ידי השוטר הממלא אותו. הוא הוסיף, כי העובדה שהפנה את המתלון למסור גרסה במשטרה, מתיישבת עם העובדה שהיה לבד. בנוסף, אישר כי אם היה עמו איש צוות נוסף, גם הוא צריך היה לכתוב דו"ח (פרוטוקול עמודים 27 - 29 שורה 10).

טענות אלה של אליאב מוקשות בעיני, ממספר סיבות: ראשית, הוא חתום על דו"ח פעולה הכולל פרטיו של שוטר נוסף. אילו לא נכח עמו אותו שוטר, ואילו נתון זה לא ניתן למחיקה על ידי עורך הדו"ח (ויתכן שכך הדבר), אזי מצופה היה מאליאב לציין מפורשות בפרטי הטיפול באירוע כי נכח לבדו במקום, למרות רישום שוטר נוסף. הדבר לא נעשה; שנית, המתלון דיבר על שני שוטרים שנכחו באירוע. המתלון זכר את האירוע היטב, בהיותו חריג ויחודי עבורו, זאת בניגוד לאליאב, שזכר לדבריו את האירוע בפרטיו הגסים (פרוטוקול עמוד 27 שורה 26). מכאן, אני מעדיף את גרסת המתלון כי נכחו במקום שני שוטרים; שלישית, הנטל על המאשימה לבחון את יומן התחנה ויומן הסיוור, על מנת לוודא האם בפועל צוות איש צוות נוסף, אם לאו, כטענתו של אליאב (וראו תשובתו של אליאב בעניין זה, פרוטוקול עמוד 28 שורות 12-18). הדבר לא נעשה. נתונים אלה מפחיתים ממשקל עדותו של אליאב, ויובאו בחשבון בהמשך.

בחקירתו הנגדית עומת אליאב עם העובדה שלא חיפש ממצאים בזירה, והשיב כי היה חשוב יותר לאתר מיידית את החשוד. אני מקבל טענה זו.

6. בחקירתו הראשית סיפר אליאב, כי "הדבר הכי קריטי בתיאור שלו (של המתלון את החשוד - ג.א.) היה שטף דם בעין, וזה מה שהוביל אותי לשם" (פרוטוקול עמוד 26 שורות 14-15). הוא חזר על כך גם בחקירתו הנגדית (פרוטוקול עמוד 31 שורות 17-21). לדבריו, החשוד אמר "לא זרקתי אבנים, רק דיברתי איתו", ובכך קשר עצמו לאירוע (פרוטוקול עמוד 26 שורות 20-24, עמוד 33 שורות 11-13). לדבריו, השילוב בין שטף הדם בעין, הלבוש, והשם יובל, קשרו את החשוד במישרין לאירוע (פרוטוקול עמוד 33 שורות 11-21).

ב"כ הנאשם הפנה לכך שתיאור החשוד עם שטף דם בעין איננו נזכר בהודעתו של המתלון (ת/5). מנגד, תיאור זה נרשם בדו"ח הפעולה, והמתלון בעדותו סיפר כי אמר זאת לשוטרים. מכאן, אני מקבל בעניין זה את גרסת המתלון ואליאב גם יחד, לפיה המתלון מסר נתון זה לאליאב, אשר עשה בו שימוש לזיהוי הנאשם בשטח.

7. בפרטי המקרה בדו"ח הפעולה מדובר על שתי בנות שהיו עם החשוד. המתלון חזר על כך בהודעתו במשטרה ובעדותו בבית המשפט. תיאור זה לא נזכר בפרטי הטיפול באירוע בדו"ח הפעולה (אותם פרטים שלדברי אליאב נרשמו על ידו), ואולם בעדותו (בחקירה נגדית) בבית המשפט דיבר על בחורה שהיתה עם החשוד. לדבריו, הוא זוכר בחורה אחת ממוצא אתיופ. ב"כ הנאשם הקשה, והפנה אותו לכך שהדברים לא פורטו בדו"ח הפעולה, ואף לא בחקירתו הראשית, ואליאב חזר ועמד על טענתו כי במקום נכחה בחורה. לדבריו, לא מצא צורך לתשאל אותה (פרוטוקול עמוד 31 שורה 26 - עמוד 33 שורה 5).

דבריו אלה של אליאב נזקפים לחובת המאשימה. ראשית, אילו נכחה במקום בחורה שהיתה עם הנאשם, היה מקום לחקור אותה. הדבר לא נעשה. שנית, "הופעתה" של אותה בחורה לראשונה בעדותו של אליאב בבית המשפט,

מבלי שבא זכרה בדו"ח הפעולה (ולא למותר לציין, אף לא בחקירתו הראשית של אליאב), מפחיתה מהמשקל שניתן לתת לגרסה זו.

8. אליאב תיאר את תשאל הנאשם בשטח. בדו"ח הפעולה מצוין מפורשות כי החשוד קשר עצמו לאירוע בכך שטען כי לא זרק כלום, וכי רק "דיבר" עם הקרבן, מה שמהווה ראשית הודיה. בבית המשפט סיפר בתחילה מה היו השאלות שהטיח בנאשם (שלא פורטו בדו"ח הפעולה), ובהמשך אישר כי איננו זוכר את נוסח השאלות (פרוטוקול עמוד 34 שורה 11 - עמוד 35 שורה 17).

9. ב"כ הנאשם בסיכומיו ביקש מבית המשפט לדחות מכל וכל את גרסתו של אליאב, בטענה כי איננה אמת, תוך שהפנה לקשיים עליהם עמדתי לעיל. צודק הסנגור בטענתו, כי ישנם חלקים בעדותו של אליאב אותם לא ניתן לקבל. כך באשר לאיש הצוות הנוסף, לטענה כי ראה בעיניו את הנזק שנגרם למכונית, ולטענה כי ראה בחורה בקרבתו של הנאשם. מנגד, ליבת עדותו של אליאב מגובה בדו"ח הפעולה שערך, ומתיישבת עם גרסתו של המתלון, אותה מצאתי כמהימנה. אבחן עתה את גרסתו של הנאשם.

10. כזכור, בתשובתי לכתב האישום כפר הנאשם במיוחס לו וטען כי לא נכח בזירת האירוע. הנאשם נחקר פעמיים: ביום 11.3.18 בצהריים, זמן קצר לאחר האירוע, וביום 13.3.18 (להלן: החקירה הראשונה והשניה). הנאשם שתק במרבית חקירתו הראשונה. טען שהיה לבד (שורה 13); שלא אמר לשוטרים כלום (שורה 17); שהיה במסיבה באזור התעשייה (שורות 23-29); בהמשך נשאל מפורשות לגבי הבנות שהיו אתו והשיב "הבנות לא קשורות. בכלל לא קשורות. לא היו. מה אסור לעבור בעיר? היו בנות, אבל הם לא קשורות" (כך במקור - ג.א.). (שורות 52-54); הוא נשאל למה היה בלי חולצה, והשיב: "היה לי חם. גם על מזג האוויר אתם מחליטים. גם עכשיו חם" (שורות 55-56); נשאל בנוגע לשטף דם בעינו הימנית והשיב כי זה נגרם שבוע קודם (שורות 64-65). גם בחקירתו השניה הרבה לשתוק. הוא השיב כי הבנות שהיו במקום היו עוברות אורח, ואין קשורות אליו. לשאלה כיצד ידעו את שמו "יובל" נתן הסבר בלתי סביר, ובהמשך לא השיב (שורות 8-18).

דבריו של הנאשם בחקירותיו במשטרה מסבכים אותו במעורבות באירוע: הוא אישר כי היה בלי חולצה; אישר נוכחות של בנות בקרבתו, תוך שהכחיש קשר ביניהם; לא כפר בטענה כי הבנות ידעו את שמו "יובל"; ואישר קיומו של שטף דם בעינו. עובדה זו מקבלת אישוש נוסף בצילום הנאשם בתחנה בו נראה בבירור שטף דם בעינו הימנית (ת/8). נתונים אלה מתיישבים כולם עם גרסתו של המתלון, ולמעשה, יש בהם כדי להוכיח שהנאשם הוא האדם שהמתלון תיאר ומסר את פרטיו. לא למותר לציין, כי שתיקתו של הנאשם בחלק מחקירתו, יש בה לחזק את ראיות המאשימה.

11. בעדותו בבית המשפט חזר בחקירה ראשית על טענתו כי לא נכח במקום. בחקירתו הנגדית התרככה הטענה והנאשם טען כי יתכן שעבר בקרבת המתלון אשר ראה אותו ואת שטף הדם בעינו (פרוטוקול עמוד 50 שורות 15-22). לא היה לו הסבר כיצד המתלון ידע את פרטיו. לשאלה האם היה ללא חולצה, השיב כי הוא איננו מוריד חולצה ברחוב. לא היה לו הסבר לתשובתו בחקירה הראשונה בנוגע להיותו ללא חולצה (כפי שמסר המתלון) (פרוטוקול עמוד 49 שורה 23 - עמוד 50 שורה 8). לא היה לו הסבר כיצד הבנות ידעו את שמו (פרוטוקול עמוד 48 שורות 18-29). עדותו של הנאשם בבית המשפט הייתה מגמתית והתאפיינה בחוסר שיתוף פעולה, תוך סירוב לענות על חלק מהשאלות, למרות הערות בית המשפט (פרוטוקול עמוד 45 שורה 29 - עמוד 46 שורה 8, עמוד 47 שורה 15). ניכר בנאשם כי איננו מעוניין למסור פרטים, גרסתו היתה דלה ונטולת עוגנים לתמיכה (פרוטוקול עמוד 45 שורות 19-28, עמוד 46 שורה 9 - עמוד 47 שורה 19, עמוד 49 שורות 1-13, עמוד 50 שורה 17 - עמוד 51 שורה 4). כשנשאל כיצד המתלון ידע את פרטיו והאם דמיון אותם, השיב בתוקפנות: "אולי חלם עלי בלילות" (פרוטוקול עמוד 51 שורה 13).

12. מצאתי את עדותו וגרסתו של הנאשם בלתי מהימנה, ואפרט: תשובתו של הנאשם לכתב האישום (כמו גם בחקירתו הראשית), לפיה לא נכח במקום, איננה מתיישבת עם דבריו בחקירתו הנגדית, בה נאלץ להודות כי הסתובב ברחובות, ויתכן כי המתלונן ראה אותו, ומכאן ידע את תיאורו, לרבות שטף הדם בעינו. לא היה לו הסבר כיצד המתלונן ידע לומר את שמו, ועל מה ולמה בחר לטפול עליו עלילת שווא. אינני מקבל את גרסתו בבית המשפט בנוגע לחולצה. גרסתו בחקירה היתה ברורה, ואישרה את העובדה כי הסתובב כשפלג גופו העליון חשוף, כפי שתיאר המתלונן. גם דבריו בחקירה בנוגע לבנות שאינן קשורות, מחזקים את הטענה כי נכחו בנות במקום, והעובדה כי אלו ידעו את שמו, מפריכה את הטענה שאינן קשורות. הימצאותן במקום מאששת את דברי המתלונן. הנאשם סירב לענות על חלק מהשאלות, ועל חלקן האחר ענה בלקוניות, ללא פרטים רלוונטיים שיכולים לסייע בבדיקת גרסתו, ועדותו התאפיינה בחוסר שיתוף פעולה מובהק.

13. ב"כ המאשימה בסיכומיה עתרה לאמץ את גרסת עדיה, ולא מצאתי לפרט. ב"כ הנאשם בסיכומיו עתר לדחות את גרסתו של אליאב, ולעניין זה התייחסתי לעיל. אשר לגרסאות המתלונן והנאשם, אישר כי ישנן ראיות מסבכות: תיאור הבגדים, מסירת שמו של הנאשם על ידי המתלונן, שטף דם בעינו של הנאשם, היותו באיזור, היותו ללא חולצה, ראשית הודיה בפני אליאב "רק דיברתי" (פרוטוקול עמוד 54 שורות 5-8). בנוגע לראשית ההודיה, ביקש לדחות אותה בטענה לחוסר מהימנות של אליאב. באשר לפרטים האחרים, טען כי אינם מספיקים, וכן טען למחדלי חקירה: שוטר נוסף שהיה במקום ושצריך היה למסור עדות, התעלמות בחקירה מקיומן של הבנות, חוסר ניסיון לאתר את האבן. בנוסף, טען להפרזה בתיאור ההתנהלות המאיימת של הנאשם. ב"כ הנאשם איננו כופר בהתרחשות האירוע, או בכך שהאירוע מקים את העבירות הרשומות בכתב האישום. לטענתו לא הנאשם הוא שביצע את האירוע, וקיים ספק סביר בשאלת הזהוי.

תוצאה

14. סיכום הממצאים עד כה מוביל לתוצאה חד משמעית, הקושרת את הנאשם לביצוע העבירות המיוחסות לו, מעבר לספק סביר. אבהיר בקצרה:

א. מצאתי את עדותו של המתלונן מהימנה.

ב. המתלונן מסר מספר פרטים מזיהוי של הנאשם: היותו בחור אתיופי, לבוש מכנסים שחורים, ללא חולצה, שמו יובל, באחת מעיניו שטף דם. עוד מסר, כי במקום נכחו שתי בחורות שקראו בשמו של הנאשם - יובל.

ג. מצאתי את עדותו של הנאשם בלתי מהימנה.

ד. הנאשם נאלץ להודות (בחקירתו הנגדית) בנוכחותו במקום, בניגוד לתשובתו לכתב האישום. הנתונים באשר למוצאו, לבושו, היותו ללא חולצה, שמו, שטף הדם בעינו, נמצאו כולם מדויקים. גם הטענה בדבר נוכחותן של שתי בחורות באזור נמצאה נכונה.

ה. מצאתי קשיים בגרסתו של אליאב, אך ליבת עדותו נמצאה מהימנה, ומתיישבת עם הממצאים האחרים המפורטים לעיל, ומחזקת את הקשר של הנאשם לאירוע.

ו. מצאתי ליתן אמון בטענת אליאב, כי הנאשם מסר לו בשטח ש"רק דיבר" עם המתלונן. טענה זו מצאה ביטוי בדו"ח הפעולה, כמו גם בעדותו של אליאב בפני. המדובר בראשית הודיה, המחזקת את

הראיות כנגד הנאשם.

ז. אשר למחדלי חקירה, אכן, ישנם ליקויים בדמות שוטר נוסף שנכח, לכאורה, בזירת האירוע ולא בא זכרו בחקירה, כמו גם חוסר ניסיון לאתר ולחקור את שתי הבחורות שנכחו במקום, ואשר היה מקום לרשום את פרטיהן בשטח (ולמצער, בחורה אחת שנכחה במקום עת עוכב הנאשם על ידי אליאב, כדברי אליאב בעדותו). מנגד, לא מצאתי כי חוסר הניסיון לאתר אבן שהושלכה על הרכב, יש בו כדי מחדל חקירה: אין מדובר בחפץ ייחודי; מדברי המתלונן לא ניתן היה לזהות את האבן שנזרקה; לא היה קשר עין; ובאותה עת היה חשוב יותר לאתר מיידית את החשוד.

יש לבחון האם מחדלי החקירה, בהצטרבם זה לזה, מקפחים את הגנתו של הנאשם. ראו ע"פ 5987/15 פלוני נ' מדינת ישראל ואח' (12/07/2017), שם נקבע כדלקמן (סעיף 7):

"כלל הוא כי אין די בהתקיימות מחדלי חקירה כשלעצמם כדי להביא לזיכוי של נאשם. בחינת השפעת המחדלים פרטנית היא - לפי נסיבותיו של כל מקרה לגופו. יש לבחון האם הגנתו של המערער קופחה באופן מהותי לנוכח המחדלים. כך באספקלריה של מכלול התשתית הראייתית בתיק, וביחס לספקות אותם מנסה הנאשם לעורר במקרה הקונקרטי (ראו ע"פ 8529/11 גוסייןאטקשייב נ' מדינת ישראל (24.5.2012), בפסקה 8 לפסק דיני; וע"פ 2697/14 ניסים דוד חדאד נ' מדינת ישראל (06.09.2016), בפסקה 91 לפסק דינו שלחברי השופט ס' ג'ובראן, וההפניות שם). במישור העיוני, מדובר למעשה בשני שלבים. השלב הראשון, בחינת קיומם של מחדלי חקירה וחומרתם. השלב השני, ההשפעה של אלה על ההכרעה, לפי סלע המחלוקת בין הצדדים - ברובד העובדתי וברובד משפטי. בתווך, יכולתו של הנאשם להתגונן בפני ההכרעה המרשיעה."

בחינת מחדלי החקירה מגלה כי אלו אינם שקולים כנגד התשתית הראייתית המוצקה המבססת את אשמתו של הנאשם. אשר להיעדרו של השוטר הנוסף: גם אילו הובאה עדותו, עדיין הנאשם הוא זה שעוכב לתחנת המשטרה, על רקע הנתונים שקשרו אותו לאירוע, ושהתבררו כנכונים. עדותו של המתלונן נמצאה מהימנה, והוא אישר כי מסר את הפרטים לשני השוטרים. אשר לאי חקירתן של 2 הבחורות: מצאתי כי לא היה בחקירתן, אף אילו הובאו, כדי לסייע בידיו של הנאשם. אבהיר: אילו מסרו שהן מכירות את הנאשם, היה בכך לחזק את ראיות המאשימה. מנגד, אילו מסרו כי אינן מכירות אותו, כפי שטוען הנאשם, אזי נותרת תמיהה גדולה בדמות ידיעתן את שמו של הנאשם, והאופן בו פעלו להרחיקו מן המתלונן. בניגוד לטענת הנאשם, קבעתי כי הבחורות שנכחו במקום האירוע, קשורות אליו. מכאן, יכול היה לפעול להבאתן מטעמו, לו סבר שגרסתן תסייע בידו. אדגיש: אין בכך להפחית מעוצמת המחדל החקירתי. אחריותה של המאשימה (ומשטרת ישראל כגוף החוקר), לפעול להבאת מלוא העדים הרלוונטיים. מדובר בשני מחדלים של ממש הרובצים לפתחה של המאשימה. עם זאת, הצטברות הראיות הקושרות את הנאשם למיוחס לו, מתגברת על הקושי שבקיומם של מחדלי החקירה, באופן שמביא אותי למסקנה כי הגנתו של הנאשם לא קופחה בשל אותם מחדלים, וכי אשמתו הוכחה מעבר לספק סביר.

ח. אשר למסגרת הנורמטיבית, אין מחלוקת כי העובדות המיוחסות לנאשם מקימות את העבירות המיוחסות לו. כך באשר להשלכת האבן שגרמה נזק לרכב כמפורט בדברי המתלונן ובמסמכים המגבים אותם, וכך גם באשר לעבירת האיומים המובהקת המתבטאת במילים "אני אקרע אותך", תוך שהנאשם מקרב פניו לפניו של המתלונן, לאחר שהשליך אבן על מכוניתו, והמתלונן שחש מאוים מהנאשם.

ט. באשר לגובה הנזק לרכב, לא מצאתי בכך שהמתלונן החליט שלא לתקנו, כדי להפחית מגובה

הנזק המוערך. המדובר בנזק פח שהמתלונן קיבל שתי הצעות מחיר לתיקונו (ת/2, ת/3), והמאשימה ביכרה את הנמוכה מבין השתיים. תמונות הרכב צורפו (ת/4) אף הן, וניתן לראות נזק שנגרם בחלקו האחורי של הרכב. אני מקבל את כתב האישום גם בענין זה.

15. מכאן, הוכח מעבר לספק סביר כי הנאשם ביצע את העבירות המיוחסות לו בכתב האישום המתוקן, והוא מורשע בהן, כדלקמן: איומים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין), היזק לרכוש במזיד, לפי סעיף 452 לחוק העונשין.

ניתנה היום, כ"ט תמוז תשע"ח, 12 יולי 2018, במעמד ב"כ הצדדים

אין נוכחות לנאשם